

Winterzon

Jackie van Laren bij Boekerij:

De Q-serie:

Zin

Lief

Ziel

Vallen

Opstaan

De *Eilandliefde*-serie:

Duingras

Stormwind

Springvloed

Tegenstroom

Hoogtij

De meisjesmagneet

Thuiskomen

De *Onder de bomen*-serie

Lentegroen

Zomerloof

Herfstrood

Winterzon

E-books:

Alle verhalen (tot nu toe)

Twee prinsen

boekerij.nl

Jackie van Laren

Winterzon

Deel 4 van de *Onder de bomen*-serie

ISBN 978-90-225-9147-5
ISBN 978-94-023-1744-2 (e-book)
ISBN 978-90-528-6437-2 (audio)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2021 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne
Schönbach Literary Agency bv

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Black Horse And The Cherry Tree – KT Tunstall

Wat voorafging

Deel 1: *Lentegroen*

Sylvie van Foreeste is in de lente samen met haar dochter Ties in De Grote Weijde komen wonen – het gebied en de boswachterij rondom de dorpen Lagerweijde en Hogerweijde, in de buurt van Hilversum. Ze vervangt de gepensioneerde boswachter Ter Haar, en haar komst veroorzaakt wel enige opschudding: een vrouw alleen, en dan ook nog een alleenstaande moeder, is niet wat iedereen in Hoger- en Lagerweijde als boswachter had verwacht. Toch maakt ze snel vrienden en is ze gelukkig met haar nieuwe werkplek. Voor zover de omstandigheden dat toelaten dan: de reden voor de verhuizing was geen gelukkige. Ze heeft gesolliciteerd op de baan nadat haar relatie met het schoolhoofd van Ties' lagere school in haar vorige woonplaats Olterloo was stukgelopen.

Ties moet behoorlijk wat moeite doen om haar draai te vinden op de nieuwe school: ze heeft maar een krappe drie maanden de tijd in groep acht om nog wat klasgenoten te leren kennen en dan begint de zomervakantie al. Er zit een meisje bij haar in de klas, Eugenie, dat direct probeert een doelwit van haar te maken, maar daar komt gelukkig snel een eind aan als Ties per ongeluk in contact komt met graaf

Woudenbergh, die op het lokale landgoed woont.

De graaf heet Freek en lijkt in eerste instantie een mensenschuwe, botte zonderling, maar blijkt bij nader inzien hyperintelligent, in dienst bij de AIVD als ethisch hacker en dodelijk verlegen, maar ook heel vriendelijk. Hij is in zijn jeugd gediagnosticeerd met asperger, maar heeft altijd hard gewerkt aan het zo goed mogelijk begrijpen en analyseren van dat waar hij moeite mee heeft. Hoewel hij erg onzeker is, is hij een stuk minder sociaal onhandig dan hij zelf denkt. Hij ziet iets van zichzelf terug in Ties – ze is erg goed met computers voor haar leeftijd – en er ontwikkelt zich een soort vriendschap.

Ties is door haar contact met de graaf meteen veel interessanter, en daarmee minder het slachtoffer van haar vervelende klasgenoten, en ze maakt toch nog een paar vrienden, onder wie een leuke jongen, Hans-Willem.

Freek raakt gaandeweg ook bevriend met Sylvie, vooral omdat die hem een duwtje in de goede richting geeft op het gebied van zijn uiterlijk. Na een paar kleine ingrepen, zoals het bedwingen van zijn verwilderde baard en het knippen van zijn lang uitgegroeide haar, en de aanschaf van wat nieuwe kleren, ziet Freek er eigenlijk best knap uit. Langzaam maar zeker komt hij een beetje uit zijn isolement, en blijkt hij zich beter te kunnen handhaven in het openbaar dan hij zelf dacht. Hij heeft zijn omgeving ook harder nodig dan ooit: op zijn landgoed wordt drugsafval gedumpt, en hij moet zowel de politie inschakelen als de lokale boswachter – Sylvie dus – om zijn landgoed toegankelijk te maken voor wandelaars, in de hoop dat dat verdere dumpingen zal ontmoedigen.

Tussen Freek en Sylvie ontstaat de nodige aantrekkingskracht – ze komen er na een avond in het café achter dat ze

nogal goed kunnen zoenen met elkaar – maar voor hen allebei is het niet het juiste moment om daar meer mee te doen. Sylvie denkt dat ze gewoon niet geschikt is voor een vaste relatie, en Freek vindt van zichzelf dat hij er emotioneel niet toe in staat is, zelfs al zou hij het misschien best willen, en hij denkt dat het fysiek onmogelijk is: hij worstelt in het grootste geheim met een aandoening die een relatie in de weg zou staan. Maar de vriendschap tussen hen groeit desondanks en er komt steeds meer onderling vertrouwen. Zozeer zelfs dat Freek vlak voor het eind van het schooljaar, tijdens het eindfeest van de achtstegroepers, doet wat hij nog nooit heeft gedaan: hij vertelt met veel moeite aan Sylvie hoe afschuwelijk diezelfde avond voor hemzelf is verlopen toen hij op het punt stond om naar de middelbare school te gaan.

Sylvie krijgt meer inzicht in Freek: wat voor man hij echt is en wat hem heeft gevormd. En Freek – verrassend opgelucht na zijn openhartigheid – durft voor het eerst sinds heel lang te hopen dat iets in zijn leven zich nu toch echt, eindelijk, een beetje ten goede zal keren...

Deel 2: Zomerloof

Sylvie en Freek hebben eerder al, op een van hun rondes over het landgoed, een afgelegen veldje aangetroffen met een wietaanplant erop, dat wordt bewaakt door tot camera omgebouwde mobiele telefoons. Freek vindt in zijn bos een netwerk van kleine wifizendertjes, die de camerabeelden ergens naartoe sturen. Hij heeft een aantal jaren geleden uit geldnood het landhuis verhuurd – hij woont zelf in het koetshuis – en verdenkt nu zijn onderhuurders, maar heeft geen bewijs. Misschien zijn de onderhuurders ook wel verantwoordelijk

voor de drugsdumpingen, maar opnieuw ontbreekt het aan bewijs.

Freek maakt gebruik van zijn positie als ethisch hacker voor de AIVD om in kaart te krijgen wat de rol van zijn onderhuurders precies is, maar moet daarbij allerlei hindernissen nemen die voor hem ver over de grens gaan van wat hij aankan. Dat gaat hem niet in de koude kleren zitten: hij raakt heel langzaam steeds verder overprikkeld. Wat hem nog een tijdje bijeenhoudt is het feit dat tussen hem en Sylvie, bijna tegen wil en dank, en ook al was hij er zeker van dat hij een stofwisselingsziekte had die een relatie in de weg zou staan, toch echt iets heel innigs groeit.

Maar dan, als het net een week officieel aan is tussen Freek en Sylvie en de situatie met Freeks onderhuurders een kookpunt bereikt, solliciteert Sylvies ex Marcus naar een baan bij de lagere school in Hogerweijde en lijkt die zich in het hoofd te hebben gezet dat hij Sylvie terug wil. Bovendien zit ook de vader van Ties' vriendje al sinds het afscheidsfeest van de achtstegroepers achter Sylvie aan.

Sylvie wil daar allemaal niets van weten – ze is tenslotte verliefd op Freek – maar Freek ziet dat niet meer helder, want hij is intussen helemaal vastgedraaid in zijn eigen gedachten en overprikkeling. Dat resulteert in een agressieve autistische meltdown, waarin hij zijn halve inboedel kort en klein slaat en hij Sylvie niet alleen overal de schuld van geeft, maar haar toeschreeuwt dat hij haar nooit meer wil zien.

Sylvie moet de verdrietige waarheid onder ogen zien: een relatie met een man als Freek is veel ingewikkelder dan ze had gedacht, zo niet onmogelijk. En misschien moet ze dan ook maar erkennen dat zijzelf waarschijnlijk niet geschikt is voor vaste relaties: de enige twee pogingen in haar leven tot nu toe waren met Marcus, die haar heeft bedrogen zoals hij

iedere vrouw bedroog, en met Freek, die alles is wat ze zich zou kunnen wensen, maar die tijdens zo'n meltdown van het ene op het andere moment kan veranderen in een onredelijke agressieveling.

De zomervakantie is afgelopen in De Grote Weijde, en Sylvie probeert haar leven weer op te pakken alsof er niets is gebeurd, zoals ze altijd heeft gedaan als er mannen kwamen en gingen in haar leven. Ze heeft Ties om voor te zorgen, en nu ook Hans-Willem, Ties' vriendje, die na veel ruzie bij zijn vader is weggelopen. Maar Freek is geen man die je zomaar vergeet.

Deel 3: *Herfstrood*

Met het bewijs dat in het grote huis aanwezig was, en dat wat Freek verder nog heeft weten te bemachtigen in zijn rol als ethisch hacker, heeft de AIVD in samenwerking met Europol een groot internationaal crimineel netwerk opgerold, maar de forensische recherche heeft een gigantische puinhoop achtergelaten in het grote huis.

Freek heeft ontzettend veel moeite om te herstellen na zijn meltdown, totdat zijn beste vriend Simon hem een schop onder zijn kont geeft: het wordt tijd dat hij zijn leven weer oppakt. Freek begint aan het opruimen van zijn huis, en hervat ook voorzichtig de wekelijkse afspraken met Sylvie om een ronde door zijn bos te maken. Sylvie is veel minder boos dan hij had verwacht en ze besluiten verder te gaan als vrienden, hoewel ze het allebei verdrietig vinden dat hun relatie zo snel al is misgelopen.

In De Grote Weijde is iedereen er net aan gewend dat

Freek en Sylvie een setje zijn, en ze worden dan ook samen uitgenodigd voor de Herfstborrel van de gemeenteraad: stiekem vinden ze het allebei best fijn om nog even lekker dicht bij elkaar te zijn. Simon gaat ook mee, wordt tijdens die borrel voorgesteld aan burgemeester August Moelleux en ontdekt in hem een verwante ziel; tussen de twee ontstaat een aarzelende toenadering.

Freek laat, in een vlaag van ergernis over de vervuiling in zijn bos, aan Staatsbosbeheer weten dat hij zijn landgoed tijdelijk wil sluiten voor het publiek, en dat heeft tot gevolg dat het provinciehoofd, een onaangename man die niets ziet in het beleid om meer vrouwen als boswachter aan te stellen, Sylvie uit het huis wil zetten dat Staatsbosbeheer beschikbaar heeft gesteld toen ze aan de baan begon. Sylvie, meestal koelbloedig, raakt nu toch wel een beetje in paniek: ze heeft natuurlijk Ties om voor te zorgen, maar ook nog Hans-Willem onder haar vleugels, en in de omgeving van De Grote Weijde is het bijna onmogelijk om aan woonruimte te komen met haar salaris.

Freek stelt uiteindelijk voor dat Sylvie, Ties en Hans-Willem in zijn koetshuis komen wonen en dat hij dan zal gaan kamperen in het nog nauwelijks bewoonbare grote huis. Waar Freek het allemaal van moet gaan betalen weet hij niet: hij heeft nog niet alle schulden van zijn overleden ouders afbetaald en nu heeft hij ook geen extra inkomsten meer uit de verhuur van het grote huis.

Simon is erg handig en zijn handen jeuken: hij begint gewoon vast met zo veel mogelijk opknopwerkzaamheden, en Sylvie, Ties en Hans-Willem helpen waar ze kunnen.

Ondertussen stijgt de spanning tussen Freek en Sylvie langzaam maar zeker opnieuw tot recordhoogte, en hoewel ze het in eerste instantie niet nog een keer aandurven om

iets met elkaar te beginnen, kunnen ze nauwelijks van elkaar afblijven.

Marcus, Sylvies ex, loopt ook nog rond in De Grote Weijde: hij heeft een baan gevonden op de basisschool en geeft het schoolhoofd, Béatrice Altena Lankester – Freek kent haar al van kinds af aan –, de indruk dat hij in haar is geïnteresseerd. Bé is nooit getrouwd en Marcus is een knappe man, maar hij is intussen ook al druk bezig met twee andere vrouwen. Bé ziet haar illusies aan scherven vallen, wordt getroost door Sylvie, ontslaat Marcus en neemt Freek aan voor één dag in de week: hij heeft er talent voor, hij vindt het leuk, en hij kan de extra inkomsten heel goed gebruiken.

Gaandeweg ontstaat er, bijna ongemerkt, een routine: Freek komt iedere avond naar het koetshuis, eet met Sylvie, Ties en Hans-Willem, en kruipt dan stilletjes naast Sylvie in bed. Dat vinden ze allebei meer dan prettig, maar toch is het niet eenvoudig zomaar te duiden wat er nu tussen Freek en Sylvie opbloeit: het is wel duidelijk dat ze allebei tijd nodig hebben om te wennen. Aan elkaar, aan elkaars eigenaardigheden, en aan het idee om misschien wel alsnog samen iets op te bouwen.

Om hen heen groeien wel meer relaties: tussen politieagent Anouschka, Sylvies vriendin van het eerste uur, en een gescheiden vader, tussen Simon en burgemeester August, en misschien ook wel tussen Bé Altena en de vader van Hans-Willem, die midden in zijn midlifecrisis eens goed naar zichzelf kijkt en niet bijster tevreden is met wat hij ziet.

Tijdens het harde werk aan het grote huis heeft Simon achter een inderhaast door de criminelen opgetrokken wand een enorme hoeveelheid geld ontdekt. Dit geld wordt netjes overgedragen aan de instanties, hoewel Freek het goed zou kunnen gebruiken voor zijn renovatie. Maar als Freek, Simon,

Sylvie en de kinderen proberen in de muziekkamer van het grote huis de loodzware vleugel te verplaatsen valt daar tot ieders verrassing nog eens een pak geld uit: meer dan drie miljoen in briefjes van twintig euro.

Dit geld wordt niet ingeleverd. De zaak tegen de criminelen die Freeks huis huurden is intussen gesloten, niemand weet van dit geld, niemand rekent erop; de grote poet is tenslotte al in handen van de officiële instanties en zelfs Freek weet zijn innerlijke morele kompas zo om te buigen dat hij het acceptabel vindt om het geld in te zetten voor landgoed Woudenbergh. En dan durft hij het ook eindelijk aan om aan Sylvie te vragen waar hij al sinds de lente van droomt: of ze officieel bij hem in wil trekken in het grote huis.

Freek en Sylvie weten nog niet precies hoe het verder moet, maar ze weten in ieder geval zeker dat ze niet zonder elkaar kunnen, en zo gaan ze, behoedzaam maar vol hoop, de donkere dagen van de winter tegemoet.

Sylvie

I

Het was eigenlijk nog best snel gegaan. Ze hadden ook allemaal extra hard gewerkt, wetend dat ze straks samen in het grote huis zouden wonen. Sylvie had geschilderd tot haar vingers er bijna af vielen, Ties en Hans-Willem hadden alle klusjes die Simon ze opdroeg met enthousiasme uitgevoerd en Freek had simpelweg gewerkt als een beest. Hij had overleg gepleegd met Morris, zijn leidinggevende bij de AIVD, en had vier weken vrij gekregen – hij nam nooit vakantie en had dus een stukje meer aan vrije dagen opgebouwd – die hij bijna volledig had besteed aan het werk aan zijn huis. Op de vrijdagen had hij lesgegeven aan groep acht op de basisschool in Hogerweijde, maar dat kostte hem niet meer dan een halve dag, en hij vond het leuk om te doen.

Ze glimlachte en ruimde het ontbijt af. Simon had vorige week de nooddouche uit de keuken verwijderd en in plaats daarvan een vaatwasser geïnstalleerd. Het was pure luxe om 's morgens onder een echte douche te kunnen stappen, ook al zag de badkamer eruit alsof hij dateerde van voor de Eerste Wereldoorlog, met een bad op leeuwenpoten en een douchekop daarboven, koperen mengkranen met emailen plaatjes voor warm en koud – in het Frans, uiteraard – en een wastafel met een gietijzeren onderstel met krullen en

erboven een nogal verweerde spiegel. Freek vond het er verschrikkelijk uitzien en wilde het liefst zo snel mogelijk moderniseren, maar haar interesseerde het uiterlijk van de badkamer niet zo: het was belangrijker dat alles functioneerde. Dat had nog wel wat voeten in de aarde gehad: er was veel achterstallig onderhoud aan het rioleringsysteem van het grote huis, en het was niet eenvoudig geweest om een goede installatiemonteur te vinden die het geen probleem vond om zijn hele factuur cash uitbetaald te krijgen. In briefjes van twintig euro.

‘Heb je een ouwe sok op zolder gevonden, graaf?’ had de man aan Freek gevraagd, en Freek had hem een klein glimlachje gegeven en ‘Zoiets’ gezegd.

Het parket in de muziekkamer was ook gerepareerd, en nog duizend andere kleine klusjes waren intussen onder handen genomen. Alles wat geschilderd moest worden was geschilderd, en alles was schoon. Behalve de zolder, daar was het nog een stofnest, maar Sylvie wist zeker dat het daar ook wel goed zou komen: het project dat Ties een aantal weken geleden had opgestart was alweer een stuk verder. Een groot deel van de spullen en meubels die op de zolder en de vliering stonden was gefotografeerd, in kaart gebracht en op een wat toegankelijker manier neergezet, en een deel had opnieuw een plaats gekregen in het huis. Als het bruikbaar was, en Freek vond het niet al te lelijk.

Ze kon erom grinniken; zijn smaak weerspiegelde zijn karakter. Hij hield van strakke lijnen. Van rococo-achtige zaken met krullen en tierlantijnen moest hij niets weten. Maar ja, zo’n enorm huis, daar heb je natuurlijk wel meubilair voor nodig, en wat ze gezamenlijk op dat gebied bezaten, leek bijna te verdwijnen in de reusachtige, hoge kamers.

In ieder geval was hun slaapkamer nu klaar. Ze sliepen in

Sylvies bed – dat vonden ze allebei lekkerder liggen dan Freeks bed – en er stond een enorme notenhouten kledingkast, die na een beetje poetsen prachtig glansde en die een soort geheimzinnige uitstraling had, alsof je erdoorheen naar Narnia kon. In ieder geval pasten zowel haar als zijn kleren er met gemak in. Ties had op zolder ook nog een enorme passpiegel in een bewerkte houten lijst gevonden, die ze meteen de spiegel van Neregeb had gedoopt, hoewel het ding voor Sylvies gevoel een beetje lachspiegelachtige neigingen had en haar dikker maakte dan ze was, of wilde zijn.

Freek had er hartelijk om gelachen. Zowel om de naam van de spiegel als om haar gepruttel toen ze zichzelf eindelijk – de lange spiegel op haar oude kledingkast was een stuk bescheidener geweest – ten voeten uit zag in haar blote kont.

‘Je bent prachtig,’ had hij gezegd, met een grijns vol warme intenties, en daarna hadden ze lawaaiig gevreeën. Dat kon hier: de muren waren dik genoeg. Wat een luxe.

Met een tevreden zwiep sloot ze de klep van de vaatwasser en drukte op de startknop.

‘Mam?’ Ties’ stem kwam uit de hal.

‘Ja?’ zei ze, haar hoofd om de deuropening.

‘Simon wil ons wel even naar school brengen voordat hij naar zijn werk gaat; het is zo’n rotweer. Dan zijn we er wel vroeg, maar dat is beter dan nat. Kan jij ons dan ophalen?’

Het goot pijpenstelen. Sylvie zag er niet erg naar uit om een ronde door het bos te maken op een dag als vandaag, maar het zou toch moeten; juist als het flink regende moest ze af en toe controleren of het water goed weg kon, of een paar grote bomen waarbij tijdens grote buien in de zomer een deel van de grond onder de wortels was weggespoeld nog veilig stonden, en of de paden begaanbaar bleven, of dat

de gemeente in zou moeten springen om de grootste gaten te dichten. In de zomer waren er een paar bomen spontaan omgevallen na een zeer intense regenbui, maar die hadden nog vol in het blad gestaan. Intussen was het bijna december, het bos was een mix van kale takken en volhardende naaldbomen. De druk van bovenaf op de bladerkroon was miniem, maar je moest altijd rekening houden met...

‘Ma-ham!’

‘O, sorry,’ zei Sylvie schuld bewust, ‘ik was in gedachten. Ja, ik rij vanmiddag wel even naar school om jullie op te halen, hoor. Geen probleem.’

‘Ik wil het ook wel doen,’ zei Freek, die in de hal verscheen vanuit het souterrain. Hij zag er nogal bestoft uit; hoe had hij dat nu weer zo snel voor elkaar gekregen, zo kort na het ontbijt?

‘Maar je wordt kletsnat in de jeep met dit weer,’ zei Hans-Willem, die zich in een duur uitziende, felgekleurde out-doorjas werkte.

‘Niet in zo’n jas,’ zei Freek.

‘Van mijn vader gekregen. Ik weet niet of ik hem nou mooi of lelijk moet vinden, maar hij is in ieder geval wel watterdicht.’

‘Lelijk,’ oordeelde Ties genadeloos. ‘Oerlelijk. Maar toch lief van hem.’

‘Ik kom wel gewoon,’ zei Sylvie, ‘ik vind het geen probleem.’

‘Mooi,’ zei Simon tegen Ties en Hans-Willem, ‘als jullie zover zijn?’

Met een hoop gedag en gedoei en ‘tot vanmiddag’ vertrok het groepje, en Sylvie keerde zich naar Freek.

‘Wat gebeurt er met je? Vind je het niet vervelend om naar school te rijden? Het verbaast me dat je het zomaar aanbiedt!’

Freek stapte op haar toe om haar opgeheven gezicht kort te kussen. ‘Ik weet waar het Goyers Lyceum is,’ zei hij, ‘ik ben er al eerder heen gereden met de jeep – toen vond ik dat wel een beetje lastig, maar nu komt dat mooi van pas – en ik zou het graag doen voor de kinderen. Voor iemand anders is het sowieso altijd makkelijker dan alleen voor mezelf, en daarnaast: ik ben een man, met een bos en een landhuis en een vrouw, dus dan zou ik daar gewoon tegen moeten kunnen.’ Hij keek er serieus bij, maar van dichtbij zag Sylvie zijn mondhoeken trillen.

‘In die volgorde ook?’ vroeg ze plagerig. ‘Bos, landhuis, vrouw?’

‘Geordend op grootte.’ Hij grijnsde.

‘Nou, ik stel voor dat je vannacht dan maar lekker naast je bos in bed gaat liggen. Wil je nog koffie?’

‘Wel handig voor het snurken,’ zei Freek, die haar volgde de keuken in. ‘Jij zegt toch altijd dat ik bommen zaag als ik snurk?’

‘Dat is toch zonde, als je je bos omzaagt in je slaap? Je kunt beter aan toch al omgevallen bommen zagen, dan heb je meteen hardhout voor als de schoorsteen is geveegd.’

Sylvie schonk een kop koffie voor hem in en stak de mok naar hem uit; hij pakte hem aan en dronk achteloos een paar hete slokken. Ze kon zich op momenten als deze oprecht verwonderen over zijn ontspannen vrolijkheid; hij leek wel een totaal andere man dan toen ze hem voor het eerst had ontmoet in het voorjaar. Toen was hij eenzellig geweest, nors bijna, en zo druk bezig met het vermijden van prikkels dat hij vrijwel onbenaderbaar leek. Pas nadat er tijdens de feestweek een paar biertjes in waren gegaan en hij zich een beetje had ontspannen, bleek dat hij zich ondanks de aspergerdiagnose uit zijn jeugd heus prima kon handhaven op

een partijtje. Toen had hij haar zelfs zomaar gezoend, waar ze niet op had gerekend, maar wat er wel voor had gezorgd dat ze als een baksteen voor hem was gevallen. Wie kon er nou onberoerd blijven door zo'n aparte mix van intelligentie, stille humor, zorgzaamheid, tederheid, toch ook wel doortastendheid op de momenten dat het erop aankwam, en dat alles verpakt in zo'n aantrekkelijk lijf?

Freek was een lekker ding, daar bestond geen twijfel over, al kon hij nog zo onzeker en onhandig zijn af en toe; Sylvie wist zeker dat een groot deel van de vrouwelijke bevolking van De Grote Weijde stilletjes een zucht slaakte als ze meneer de graaf in het oog kregen. Want dat was natuurlijk ook, in ieder geval voor de buitenwereld, een aantrekkelijk onderdeel van hem: dat hij meneer de graaf was. Niet voor haar, als ze heel eerlijk was; het zei haar niet zo veel. Freek was gewoon een man met een nogal goed gedocumenteerde familiegeschiedenis, maar dat had zijn jeugd er al met al niet gelukkiger op gemaakt, die arme ziel.

Er waren natuurlijk ook wel minder leuke dingen aan hem. Soms was hij onbeheerst. Ze kon dan wel eens van hem schrikken, al wist ze dat het altijd onbedoeld was en hij er zelf ook enorm van kon balen als het hem overkwam. Dat zou wel nooit overgaan. Wat ook niet over zou gaan was dat hij soms verschrikkelijk geconcentreerd raakte – meestal als hij zat te werken voor de dienst. Zó geconcentreerd dat hij zijn eigen lichaam, laat staan zijn omgeving, nauwelijks meer waarnam. Of hij honger had of dorst, of hij het koud had of juist warm, of er mensen in zijn omgeving waren of niet, hij reageerde er niet op.

Of zij er was of niet.

Ze wist wel dat ze er niet zo tegenaan moest kijken, maar ze vond het iedere keer weer ontzettend naar als ze het

gevoel kreeg dat hij was vergeten dat ze bestond. Waarschijnlijk omdat zijzelf zich doorlopend zo vreselijk van zijn aanwezigheid bewust was; het was gewoon een onprettig gevoel dat dat zo ongelijkwaardig was. Zij zou hem nooit zo maar kunnen vergeten.

‘Ben je aan het piekeren?’ vroeg hij, nu hij zijn koffie op had. ‘Daarnet keek je nog vrolijk, maar nu heb je zo’n duistere blik.’

‘Een beetje,’ gaf ze toe. ‘Ik zat me te bedenken dat ik het altijd een naar gevoel vind als je zo diep in je werk duikt dat je me vergeet. Ik weet wel dat ik me daar niet druk over moet maken, en je herinnert je ook altijd wel weer op tijd dat ik besta, maar –’

‘Ik vergeet nooit dat je er bent!’ Hij keek haar geschrokken aan. ‘Ik kom soms wel in een diepe flow, en dan vergeet ik mijn omgeving in ogeschouw te houden...’

‘Ja, dat bedoel ik,’ zei Sylvie, een beetje miserabel dat ze dit onderwerp zo plompverloren te berde had gebracht. Ze hadden juist zo leuk zitten lachen.

‘Maar ik weet toch dat je er bent,’ zei Freek verbijsterd, ‘ik weet dat toch hier?’ Hij wreef met de binnenkant van zijn pols over zijn hartstreek.

‘O, Freek!’ zei Sylvie, plotseling een beetje ontroerd door, nou ja, zo’n beetje alles aan hem, en ze stapte op hem af.

Hij zette snel zijn lege mok op tafel, opende zijn armen en trok haar tegen zich aan. ‘Maak je je zorgen?’ vroeg hij, zijn neus in haar haar.

‘Soms, een beetje,’ gaf ze toe. Ze had haar armen om zijn middel geslagen en kroop even heerlijk bij hem weg. ‘Ik heb af en toe het gevoel dat ik maar wat sta te doen, dat ik helemaal niet weet wat ik nou precies, eh, hoe dit nou allemaal moet. Ik heb toch ook nog nooit samengewoond?’

‘Ik ook niet,’ bromde Freek zachtjes, ‘maar volgens mij doen we het best aardig, tot nu toe. Ik ben nog altijd liever wel dan niet bij je in de buurt.’

‘Ik ook. Gekke Freek.’ Ze hief haar hoofd op en kuste zijn hals; ze wist dat hij dat heel lekker vond.

Hij gaf een soort klein, tevreden grommetje en duwde haar tegen het aanrecht, en daarna legde hij een hand om haar wang om haar gezicht op te heffen en haar mond te zoenen.

Hij kon fantastisch zoenen. Ze had nog nooit een man meegemaakt die zo goed kon zoenen, die er binnen zestig seconden voor kon zorgen dat ze heet en verlangend tegen hem aan hing en de gloeiende noodzaak voelde zijn T-shirt uit zijn broek te trekken om aan zijn blote rug te kunnen voelen.

‘Hier hebben we het al eens gedaan,’ mompelde hij verhit in haar oor, ‘maar we zouden het nog een keer kunnen doen?’

Ondanks de plotseling opvlammende lust schoot ze in de lach. ‘Je hebt dat toen wel serieus genomen hè, toen ik dat voorstelde, de eerste keer dat we hier samen sliepen, nog in de blauwe salon.’

‘In alle kamers een keer neuken?’ Hij keek haar aan met een voor zijn doen extreem ondeugende grijns, terwijl hij welbewust haar een beetje plagerige, grove woordkeus van toen herhaalde. ‘Jazeker. Ik heb gemerkt dat het werkt. Ik voel me veel meer alsof het huis van mij is, precies wat je toen zei. En ik ervaar ook een soort vreemde, irrationele bevrijding als ik “neuken” zeg; ik had dat woord vroeger waarschijnlijk niet gebruikt.’

‘Je bent stout,’ zei Sylvie tevreden tegen hem, terwijl ze zijn wang aaide. ‘En je moet je baard een beetje inkorten,

ben je het vorige week vrijdag vergeten?’

‘Ja,’ zei hij, ‘ik begrijp ook niet hoe het heeft kunnen gebeuren. Morgen is het baarddag, dan zal ik hem weer fatsoeneren.’

‘Misschien ben je heel langzaam minder autistisch aan het worden?’ Ze gaf hem een korte, zachte kus op zijn lippen.

‘Ik kan het me niet voorstellen,’ zei hij peinzend. Als vanzelf gleeed zijn hand langs haar zij omhoog om haar borst te omvatten, en even zachtjes te wrijven en kneden.

‘Hé,’ zei Sylvie lachend, hoewel het heerlijk voelde, ‘ik ben geen stressball!’

‘In zekere zin ben je dat voor mij juist wel,’ zei hij, ook lachend. ‘In ieder geval: als jij er niet bent, ben ik gestrester. Hoewel ik dat woord te eendimensionaal vind om te omschrijven hoe ik me voel als ik overprikkeld raak.’

‘Dat denk ik ook,’ zei ze, ineens weer nadenkend. ‘Waar ben je eigenlijk mee bezig? Je zit onder het stof!’ Ze plukte een stofdraad van zijn schouder. ‘Daar moet ik trouwens toch wel een beetje aan wennen, hoor, in zo’n groot huis, dat je rustig iets kan doen wat niemand in de gaten heeft. Ik wist van Ties volgens mij altijd precies wat ze uitvoerde, omdat we zo klein woonden dat je nauwelijks iets voor elkaar verborgen kon houden. Maar nu? Als zij en Hans-Willem naar hun kamer gaan heb ik geen idee, ik hoor niks, ik weet niet eens of ze wel echt in die kamer zitten; als ze zich op zolder zouden verschansen, zou ik er geen idee van hebben. Niet dat ik ze niet vertrouw, hoor, maar het is gewoon iets waar ik aan moet wennen.’

‘Dat begrijp ik,’ zei Freek. ‘Ik ben er wel aan gewend; ik moest er juist aan wennen dat we zachtjes moesten doen in het oude boswachtershuisje. Hier mogen we luidruchtig vrijen, ik vind dat wel een pluspunt.’

‘*One-track mind*,’ plaagde Sylvie. ‘Maar vertel me nou wat je aan het doen bent waar je zo stoffig van wordt.’

‘Simon en ik hebben gisteren aan het eind van de middag het bureau van mijn grootvader naar beneden gebracht; je weet wel, het bureau waar Hans-Willem al dat oeroude tafelzilver in heeft gevonden? Ik denk eraan dat op te knappen en het opnieuw in gebruik te nemen, dus ik ben bezig het te demontereren zodat ik het goed schoon kan maken.’

‘O ja. Dat zilver, dat nog steeds moet worden gepoetst. Ik hoopte dat de kinderen dat wilden doen, maar die hebben er volgens mij geen zin in. Na één vork heeft Ties het bijltje er al bij neergegoot. Ik zal er wel eens voor gaan zitten; ik vind zilver poetsen eigenlijk ook een stom werkje, maar ik weet dat het iets verslavends heeft als ik er eenmaal aan begin. En het eindresultaat is ook zo bevredigend.’

‘Hmmm,’ bromde Freek, en hij duwde haar nog een keer tegen het aanrecht om haar een lange, hete zoen te geven waar ze draaierig van werd. Hij wreef zich een beetje tegen haar aan en tilde haar toen op het aanrecht, zodat ze haar benen om hem heen kon slaan. Toen werd het wrijven nog iets lekkerder.

‘Freek,’ hijgde ze in zijn oor, ‘wat doe je met me, ik glij zo-wat uit mijn boswachtersbroek!’

‘Als je die schoenen niet al aanhad, zou ik je boswachtersbroek direct uittrekken,’ mompelde hij tegen haar lippen.

‘Waar komt al die woeste lust van jou ineens vandaan, lieverd,’ zei ze, alweer lachend.

‘Toen je “bevredigend” zei. Daar sprong mijn erectie direct opnieuw van in de houding.’ Hij keek haar aan met iets ondeugends en grinnikte toen ook.

Sylvie gaf hem een lieve zoen op zijn neus. ‘Als ik mijn schoenen niet al aanhad, en als ik niet eigenlijk al lang de